

Poetul de sub tei

Georgiana-Laura Gheorghe

Undeva într-un oraș moldovean
Departe de peisajul dunărean
Sub teiul cel bătrân din parc
Pe care nu-l străpunge nicio săgeată,
Poate cea a lui Cupidon
Al cărei țintă nu este regele argintiu
Ci tânărul cu plete care stă la umbra lui.
Zvelt și voios ca Făt Frumos,
Cu ochi blânzi și o melancolie ascunsă
Poetul notează pe carnetelul din poale
Incantațiile cheie spre tărâmurî îndepărtate
Și istoria neamului românesc.
Evenimentele religioase prind viață,
Sentimentele și emoțiile ascunse sunt dezvăluite,
Iubirea cântă prin versurile scrise cu condeiul.
Muza îi șoptește la ureche,
Natura îi încântă simțurile
Cum știe ea mai bine,
Parfumul teiului îi alungă anxietatea și oboseala.
Ore în șir a muncit poetul sub tei
Până când a simțit că operele erau gata.
"Cum te numești, craiule?" l-a întrebat copacul
Pe tânărul pregătit să se ducă acasă.
„Mă numesc Mihai Eminescu, Maiestate.”
"Ei bine, Mihai. Ți-am fost de folos cu ceva?"
"Mi-ați fost de mare ajutor.
Alături de muza cea grațioasă
Mi-ați oferit multă inspirație și forță
Care ard ca o torță.”
"Atunci rămâi cu bine, tinere poet
Și sper să ne vedem și mâine." a spus teiul fluturând crengile ușor în semn de rămas bun.
Mihai a aprobat din cap și a plecat.